

ЧИС МИКСИТ

Ч. 6

Червень

1973

Цна 50 ц.

Рік 23

WHAT'S MY LINE?

БРЕЖНЬОВ В АМЕРИЦІ

ENK.

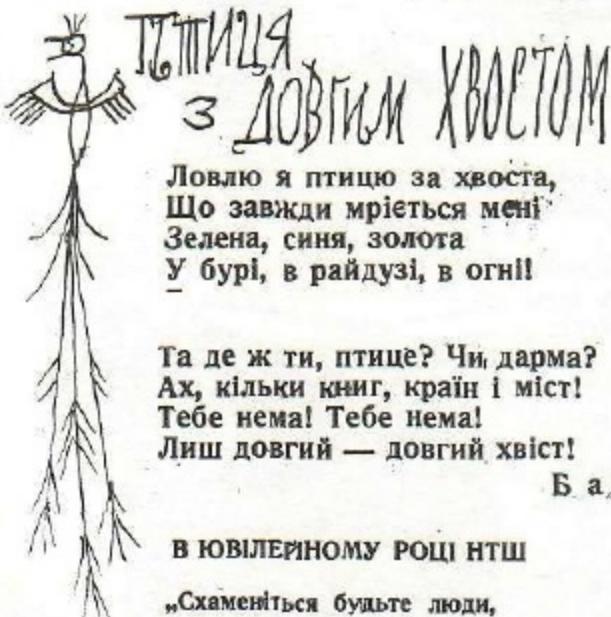
Громози

Це не буде темне. Буде ясне, ясне!
Буде не погасне, хоч усе погасне.
Ти уже не будеш, а не бувши — будеш.
Ти хоча й заблуда — більше не заблудиш.

Буде дуже добре, може й знаменито.
Що було закрите — з'явиться відкрито.
Де було розтінне — з'явиться нетінне.
А на зміну зміні — буде все незмінне.

Я живу убого, я прошу немного:
Щоб усе, що буде, не було задовго.

Б а б а й

Ловлю я птицю за хвоста,
Що завжди мріється мені
Зелена, синя, золота
У бурі, в райдузі, в огні!

Та де ж ти, птице? Чи, дарма?
Ах, кільки книг, країн і міст!
Тебе нема! Тебе нема!
Лиш довгий — довгий хвіст!

Б а б а й

В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ НТШ

„Схаменіться будьте люди,
Бо лихо вам буде!“
Перестаньте збирати на Гарвард
В ювілейному році НТШ!

Тарас Шевченко

(З недрукованих, недавно відкритих в архіві НТШ
творів Т. Г. Шевченка)

ПОМСТИВСЯ

На партійних зборах у Косові розглядають прохання гуцулів прийняти його в партію. Секретар парткому ставить кандидатові стандартне запитання:

— Яка була причина, що ви задумали стати членом комуністичної партії?

— Моя жінка.

— Як це?

— Вона, бачте, з курортниками злигала. Зайду в клуню — моя жінка з курортником. Вийду ввечері в садок: — вона вже з другим. Усі з мене в селі насміхаються. Врешті терпець мені ввірвався і я сказав жінці: „Чекай, бабо. Ти мені такий сором робиш на ціле село, то я тобі ще більший зроблю!“

● Друкарський чортік: Дорога Гадино! — замість Дорога Галино!

● Громадські діячки уподібнюються до своїх телефонних апаратів — завжди зайняті.

● Ваші приятелі існують до хвилини, коли попросите в них доляра на якусь патріотичну ціль.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Дорогий Лисе Земляче!

Не знаю, якими темпами поступає так званий „кавнідави“ ювілейної колекти з нагоди 100-річчя Наукового Т-ва ім. Шевченка. Щоденник „Свобода“ (до речі — сам ювілят) щоправда в кожному числі закликає нас щедро жертвувати на ювілейний фонд, але рідко якось інформує громадянство, скільки ще бракує до одного й чверть мільйона... Тут мені пригадалося, що якісь гроші залишились були свого часу Комітетом будови пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні. Може Ти, Любий Земляче, поінформований, що з ними сталося і на яку ціль вони призначенні? На мій розсуд, найпростіша річ було б, — якщо ці гроші ще „існують“, — докласти їх до ювілейної збірки з нагоди 100-річчя НТШ. Одні гроші „шевченківські“, і другі так само, не покусаються, а „кавнідави“ покотяться хоч трохи вниз.

При цьому вітаю Тебе широ з 80-річчям Твоого Главбуха, а нашого заслуженого Стриянина, Альфреда О. Козака! Многая Вам літа!

Твій — І. Стрийський

„Дорогий Лисе Микито!

Я оце випадково перечитав „Календар Вільного слова“ з Торонто на 1973 рік і думаю, що його варто було б перевидати в перекладі на українську мову. Бо, наприклад, такі речення, як я оце наведу, варті перекладу на нашу літературну мову:

„Цитрін... розпускає квасові зложня...“

„Грушка... ділає сильно мочогонно...“

А одне речення, то й взагалі не можна зрозуміти: „Май відвагу поконати себе самого і всі вийнятки, що так легко стараємося ними оправдати свої поступки“. Що це означає? Бог святий знає!

Не знаю, для кого цей календар видано, але українці ним могли б скористуватися, якби він був перекладений на українську мову.

Рак-Неборак з Австралії

ПРИ ВАТРІ

— А тепер, діду, оповіжте нам байку про Старий Край...

Лебідчик, який розумівся

Наш львівський земляк, пан Ощипко, вибиралася минулого літа на Україну, щоб готовитися на смерть... Таке мав, чуєте, погане передчути, що він живим з цієї „тури“ не вернеться. А все ж якось фатальна сила тягнала його і перла силоміць туди, за синій океан, ще раз в житті побачити рідне місто Львів, а ще рідніший йому, панові Ощипкові, — Личаків.

Тож маючи такі зловіщі передчути, пан Ощипко заздалегідь поробив відповідні, передсмертні, можна б сказати, приготування. Спершу відprodав свою парцель на цвинтарі в Баунд Бруку, вже з напівготовим надгробним хрестом.

— Хто знає, де спочине мій тлінний прах, — говорив. — Може в якісь Караганді кроки кості рознесуть, або десь тебе під плотом закопають, гей собаку... Так, чи так, серце віщує, що не побачити мені рідного, православного цвинтаря в Баунд Бруці.

Потім пішов до пана адвоката Фліса і зробив завіщання, детально розпорядившись усім своїм, тяжко запрощуваним, а трохи вигранним на „стаках“, маєтком. День перед тим як мав брати літака, пішов до церкви, висловідався і прийняв св. Причастя. А там зробив ще останній, прощальний рейд по давньовинських барах, зачинаючи, само собою розуміється, з клубу „Ліса Микити“.

— Прощайте, друзі, і не згадуйте лихом, — говорив зворушеним голосом. — Серце вішує, що це мое останнє з вами попивання і цілування! Як знаєте, я — чоловік неподільний, в Дівізії не був, при поліції не служив, і воні, чубарники, не мали б, фактично, чого до мене приставати, але ж я чую, дорогі колеги, що серце мое не втримає з жалю і шлячик мене ясний трафить, як тільки побачу на Руській вулиці першого кашапа у фуфайці!.. Такий мене страх обгортав, дорогі колеги, що я вам того не годен словами сказати, ні описати!

— То чого ідеш, по другу голову, тижній фраере? Не їдь! — дораджували друзі.

— Мушу, колеги, мушу! Для мене воротня вже немає: парцель на цвинтарі продав, тестамент зробив, виспівідався — фініш! Відав на зорях так написано, що такий мав бути мій кінець... Якщо до трьох тижнів не дістанете від мене вістоночки — значить, капут Ощипкові. Занесіть до Юра на Службу Божу за мою грішну душу.

Поїхав... Минають три тижні, минає місяць — а про пана Ощипка ні слуху, як то кажуть, ані духу. Пропав турист, як пес на ярмарку! Зажурілись не на жарт його долею добре друзі, товариші вірні, не тільки ці, з „Ліси Микити“, але й ті, що з „Орхідеї“, і від пана Стефка Бардигули. Ходять хлопці осоловілі, з пониклими головами, вже і пана-хиду за його, Ощипкову душу, збираються замовляти.

Аж тут вертається зі Львова один магістер, що тобув за провідника а агенції Шумейків, в групі „Лебідка“.

— Чули щонебудь, пане магістре, за нашого колегу Ощипка? — питают.

— Чув, чув, — відповідає магістер, — та навіть „першівку“ з ним випивав при якійсь оказії...

— То що, він не вмер??

— А чого мав би вмирати?

— Бо так нас страшив...

— Ні, навпаки, уявіть собі, він — майже оженився, або є на добрій дорозі до женечки. Зустрів там, уявіть собі, свою давню любов, ще з гімназійних часів, дуже файну молодину, що вернулася з заслання, вже з дорослими дітьми, котру задумав спровадити сюди, до Америки... Так, що ви, панове, замість правити по ньому пана-хиди, — рихтуйте дарунки на весілля!

І кер

ФРАЗИ І ДІЯСНІСТЬ...

Один з наших нью-йоркських Читачів переслав нам віршок з щоденника „Новое Русское Слово“ за 24-те квітня ц. р. з цікавою новинкою, яка в перекладі на українське звучить приблизно так:

„Студенти Свято-Сергіївської гімназії видають російською мовою журнал „Гімназист“, що здобував собі велику популярність. Тільки що з'явилось величезне число журналу з дуже цікавим підбором матеріалу. Прибуток з журналу призначений на фонд Студентського мистецького клубу. Ціна числа... і т.д.“

При цій нагоді наш кореспондент заернув увагу на такі два характерні моменти:

1) що москалі, чи москвани, чи росіяни, чи рускі, чи як хочете, так їх називати, а вони все ж таки мають у Нью-Йорку свою гімназію — середню школу європейського типу (якої ми не маємо).

2) що студенти цієї гімназії видають свій журнал російською мовою, у той час, коли наш єдиний студентський журнал є англомовний і тільки час-до-часу, „від напасті“, надруковує якесь одну статтю в українській мові.

НА ПОЛОТИЧНОМУ ПЕРЕЛАЗІ

— Всі тепер говорять про „Вотергейт“, а по-нашому — це проста шлюза!

„ДУНЕ СВАРИЛІСЯ”

Добрих 20 років, і то з „гаком“, минуло вже, як я, тоді в Австралії, відвідав одного моєго приятеля, що мав синка, ровесника одного з моїх соколінків.

Як пластуни-новаки — вони приготувалися разом до першого пластового іспиту. Сиділи на веранді над відкритою історією України Аркаса.

Мій синок спітав:

— Я не можу зрозуміти, чому не маємо своєї держави?

А резолютний синок господаря замислився хвилину, та й стверджив:

— Бо... дуже сварилися!...

Ці „золоті слова“ пластового новака, висловлені вдалій Австралії, дзвенять в моїх ухах завжди під час наших історичних роковин, і не дають спокою.

Ця наша „традиція сварок“ триває вже добрих тисячу літ — і ніяк не годен її переломати! Мабуть — ще не вродився такий один, що поклав би кінець отим безконечним сваркам і мінусобічям на всіх відтінках нашого життя, починаючи від родинного!

Вже наші найдавніші, „доморослі“ князини мусіли так „героїчно“ сваритися, що їхнім підданим набридла ця „забава у сварку“. Тепер вони і запросили князів-варягів, „бо не було порядку в Руській Землі“, такій великий і багатій! Але по якомусь часі князі з Рурікового роду так „зукраїнізувалися“, що почалися взаємно сваритися, не гірше від праруських князиків! Через те в нас почала виводитися дівна „порожда“: то „аттарські люди“, що воліли складати данину татарським баскакам, як своїм князям, то пізніше — недоляшки, потурнаки, „хахли“, що лизали царські чоботи, бо не хотіли слухати наших гетьманів, аж „добарилися“ до того, що „сучча дочка — Катерина „Вторя“ скасувала гетьманщину...

А потім була довша „перерва“ у сварці, бо одні слухали „блого царя“, а другі — „найяснішого пана цісаря“...

Аж знов вибухла Україна в огні великої революції на Сході Європи, — і наші ведучі люди знову відновили „традицію сварок“, і так досварилися аж до... концентраційних тaborів, куди їх запроторили зайнанці українсь-

СПРАВИ ХМАРОДЕРНІ...

— Це правда, що хмаросяг УНСоюзу ще досі не має елевейторів, але зате посварилися архітектори, які його будували...

(З підсуханої розмови)

ВЕСНЯНИЙ БАЛЬ...

— Чому ти вчора на забаві зараз опівночі десь зник?

— Бо мое товариство залишило мене сонного під столом...

МІЖ ГРАДУАНТАМИ

— Як перекласти на англійське „Євшан-Зімля“?

— Бальоні...

З ВІДВІДИН БРЕЖНЬОВА В АМЕРИЦІ

Наші протестують...

ких земель! А між двома війнами були безперервні сварки (хто винен, що ми програли?) так, що не дійшло до всеукраїнського конгресу, який мав запротестувати перед світом проти голодової облоги України в 1933 р.

А дальше — то вже всі пам'ятаемо: не було такої справи в нас, щоб усі не пересварилися, і то — грунтовно: гуртом і детайлічно!

А що, якби так якась благородна душа уфундувала таку перевідну „чашу згоди“ для такого нашого осередку, що цілий рік витримав би без грубшої сварки? А що, якби ми всі наші конгреси, з'їзди, зустрічі, збори, конференції чи сходини починали й кінчили відомою пісенькою з „Натали-Полтавки“ — „Де зота в сімействі“.

Сьогодні якби навіть сам Ісус Христос прийшов на землю, — тає одна наша парафія твердила б, що Він прийшов тільки до неї, а друга завзято обстоювала б думку, що тільки Й виключно до неї! Чи виросло вже якесь зілля проти хронічної незгоди?

Карает

У САЛОНІ КРАСИ

Дві дами розмовляють про свою приятельку:

— Три речі мені в ній не подобаються.

— Які саме?

— Її підборіддя,

ЗГАДУЮЧИ ПІКАССА...

Пікассо намалював портрет моної дівчини.

— Але ж портрет не подібний до моделі! — звернули йому увагу.

— Нічого не шкодить, — відповів мистець, — промине 50 років і буде подібний.

РОЗМОВА

— Той молодий чоловік погано вихований. Коли я з ним розмовляла, він увесь час позіхав.

— А може це він пробував сказати?

НАШІ ДІТИ В КЛІВЛЕНДІ (Правдиве)

Батько, український патріот, до синка:

— Чому ти, Юрчику, говориш по-англійськи? Не бачиш, що всі наші гости самі українці?

— Я знаю, татку, але ж я не говорю до них, — я говорю лише сам до себе!

СОРОКА НА ПЛОЖІ

● В 40-річчя Великого Голоду дня 6-го травня ц. р. відбулися на українському православному цвинтарі в Баунд бруку традиційні п'оминки на гробах, під час яких спожито удвоє стільки снідів, як кожного року.

● На 15-му Делегатському З'їзді Українського Лікарського Т-ва на Союзівці критикували уступаючого голову, д-ра О. Волянського, за те, що він замало займався професійними, значить — патріархальними справами.

● Нас інформують, що книжка Петра Шелеста, „Україно наша Радянська“, перейшла до захаливної літератури, тільки ще не знати, хто її на еміграції передрукує, — видавництво „Смолоскип“, чи „Сучасність“?

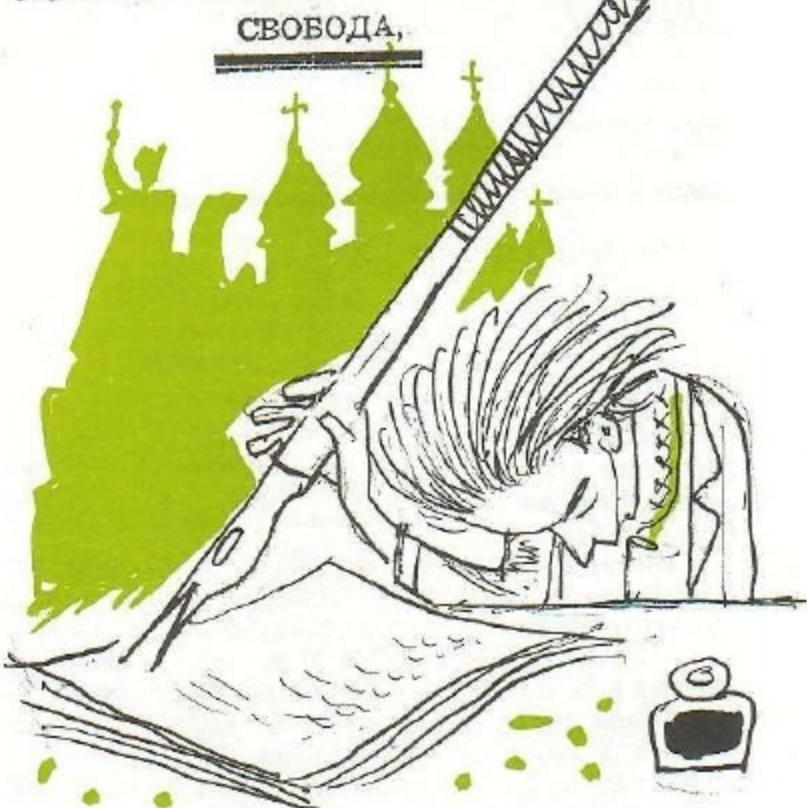
● З нагоди відвідин Блаженнішого Кардинала Йосипа Сліпого в дні 13-го травня ц. р. відсвятковано у Філадельфії Свято Матері разом із Святом Українського Патріархату.

● Студію Мистецького слова з Нью-Йорку у Чікаго дуже гарно зустрічали, а що студентові О. Мотилеві підбили око, то це не було проти пані Крушельницької, а „За Сестрою“.

● У зв'язку з появою збірника п'ес для молоді пера Василя Софонова-Левицького в Торонті питаютимуться, коли „Юний Скоморох“ сяде собі „Під веселим оборогом“? ..

московська Рада вирішувала про зміст „Жовтня“, „Донбасу“ та „Горизонту“ — інших українських журналів.

ПЕРО В КІЄВІ — ПИСАР У МОСКВІ

● З того часу, як журнал „Сучасність“ перейшов на комп’ютор, автором знаної історичкої повісті „Батурин“ став Богдан Левицький, як довідуємося з 3-го числа журналу.

● В Нью-Йорку говорять, що ред. Іван Кедрин-Рудницький відзначив 80-річчя „Свободи“ в той оригінальний спосіб, що в ювілейному році відішов на пенсію.

● Довідуємося, що українську делегацію на святкуваннях 25-річчя Ізраїля в Єрусалимі очолював наш славний балетмайстер, Василь Авруменко.

● З кіл деяких наших науковців вийшов проект, щоб у ювілейному році давало докторати НТШ, бо до УВУ в Мюнхені задалеко їздити і забагато коштує дорога.

„СТРІЛІЗ“ ПО-РАДЯНСЬКОМУ

Секретар обкому телефонує голові „зразкового“ колгоспу:

— Завтра посилаємо до вас групу американських туристів! Глядіть же, щоб все пройшло, як полагається.

— Звичайно. Не першана ж.

— Знаємо. На те ж і ми збудували ваш зразковий колгосп. Але єсть додаткова директивна ЦК Партиї: американці дуже люблять отої їхній „стріліз“, тож треба їм щось хороше показати. Понятно?

— Єсть, товариш секретар! Зробити хороший стріліз! Через два дні секретар дзвонить:

— Ну, як там пройшло?

— Все гаразд. Гости від'їхали дуже вдоволені.

— А стріліза зробили? ..

— Конешно.

— А хто роздягався?

— Ну, таке діло ми не кому-будь доручили б, а Варварі Іванівні: вона ж член партії ще з 1912-го року!

Степан і Андрій були друзями від самого юного віку. Після закінчення Другої Світової Війни вони жили разом в таборі скитальців у Німеччині, вони ходили до одної кляси в гімназії, разом були в пластовому гуртку і разом гралі у футбол — або як казала Андрієва мама „копали гулю“ — в дружині авгсбургської „Чорногорі“. Вони мали щастя і разом їхати до Америки. В Америці вони далі продовжували тісну дружбу.

Отже, не диво, що вони обидва із своїми дружинами часто знаходилися в товариських зустрічах у колі близьких друзів. Так і цього вечора вони були на вечірці у друга Тараса, викладача історії в університеті Ратгерс. Андрій стояв по стороні, з напітком скатчу в урці, і спостерігав, як Степан щось докладно вияснював Олі — дружині Тараса. Коли врешті Оля відійшла, Андрій підійшов до Степана. Степан, побачивши друга, підняв благально очі вгору, взіхнув і промовив: — Ми, лікарі, носимо тягар нашої професії 25 годин на добу. Тільки ми появимося в товаристві, зараз знайдеться гість, що буде нас обстрілювати соктами питань про його дійсні та уявні симптоми страждань і буде вимагати гарантованих порад.

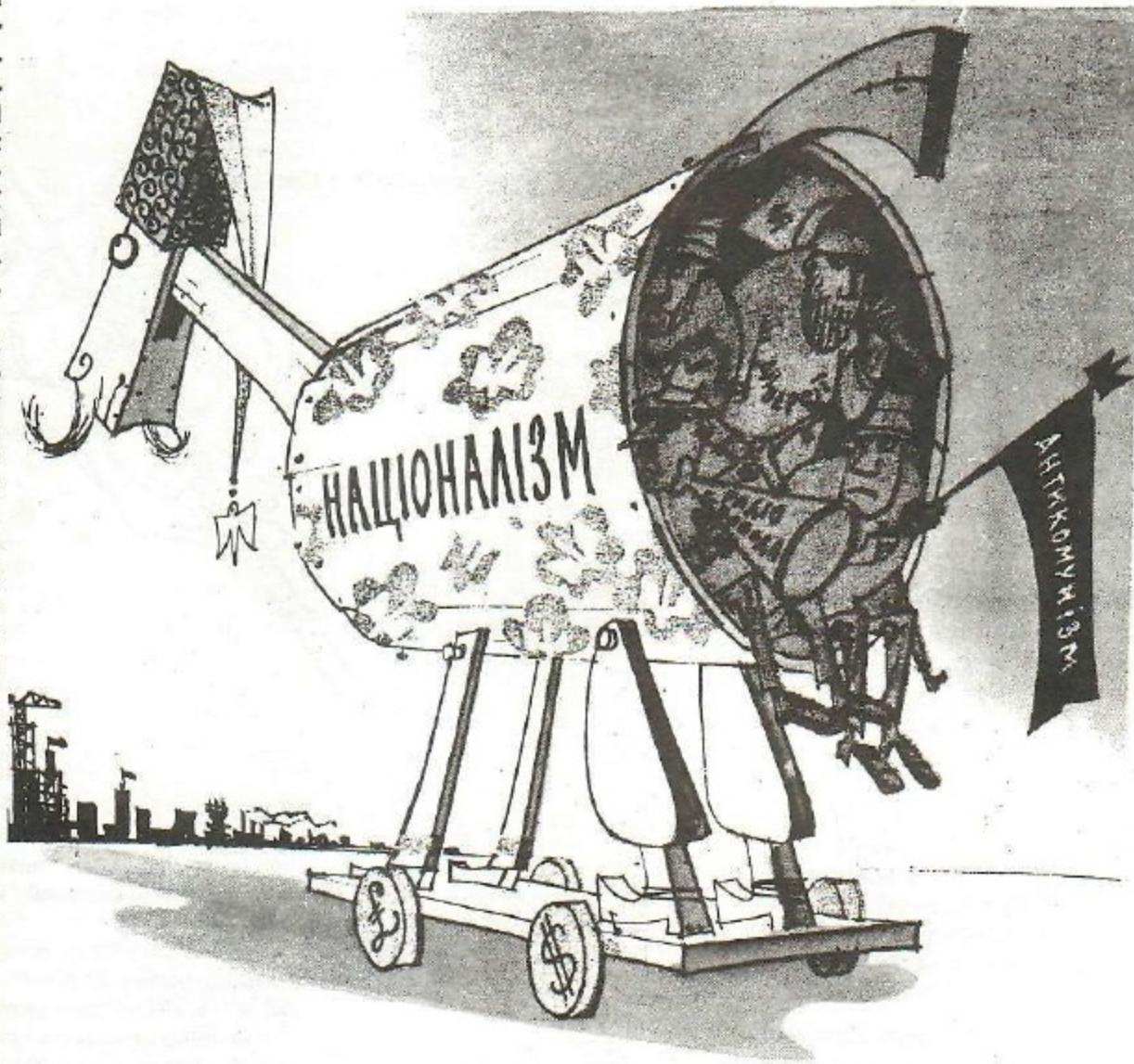
— Ти не мусиш цього говорити мені, — казав Андрій, — бо рівно ж у моїй адвокатській професії ніколи не можна відігнатися від питань.

— В кожному випадку, Андрію, я рішив раз назавжди покінчити з практикою вільних консультацій, — продовжив Степан. Коли недавно, на літературному вечорі „Слова“ в нью-йоркському Українському Інституті Америки, я попав під облогу питань пані Свистухової, з якої я визволився тільки після довго-го вияснення хвороби і докладної діагнози, то на другий день я хутко післав її рахунок за мої професійні услуги. Ну, Андрію, а тепер як адвокат, скажі мені, чи з юрисдичної точки зору я був правий вимагати фінансової компенсації?

— Очевидно, що ти поступив правильно — закон є по твоїй стороні, — заревнів Андрій. — В нашому світі не одержиш щось

Буржуазні пропагандисти хотіли б використати націоналістичну ідеологію в ролі «троянського коня». Але ці пані забувають, що радянський народ уже давно ідейно розгромив подібні спроби і чудово розуміє їх антикомуністичну суть.

З газет.

Стара троянська шапка.

Як нас малюють у „Перці“...

за ніщо. Це зовсім чітка справа.

Два дні після цієї розмови, лікар Степан одержав з бюро адвоката Андрія рахунок з такою дружиною заміткою: „За відлення правничих порад...“

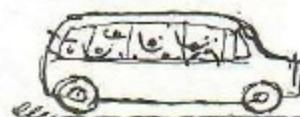
ДИРЕКТОРСЬКІ КЛОПОТИ

„Бос“ до секретарки:

— Пані Раю, вишліть, будь ласка, телеграму до мене додому, щоб моя дочка хоч на хвильу перестала балакати в телефоні! Я маю важну справу до жінки!

Як сідали в автобуси —
Зашуміла дітвора:

„До побачення, „Веселко“,
Нам у табори пора!

Вибираючись до пластових, сумівських чи одумівських вакаційних тбоарів, наші молоді приятелі завжди з туюго згадуватимуть Українську Цукорню „Веселку“ в Нью-Йорку, місце зустрічей всіх поколінь, де так мило можна провести час, а при цьому підкріпити себе смачним підхарчунком, з якого славиться кухня „Веселки“!

Де Ви не були б, куди не поїхали б — не забуйте нашої адреси:
„ВЕСЕЛКА“, 144 Друга евню (в Пластовому Домі)

Екос не мав я що ліпше робити, то собі у паметі нагадував ружній імена і ек вони до особи відповідають.

Не раз воно пасує відразу, і не тра великої штудерації, а не раз над тим тра застановити си, аби відшукати, бо заховане помежи ружними інакшими літерами.

Даймінато — Лисогір.

Лис правдивий, а решта причленено до особи ніби хвіст. Ци брати tot хвіст на наш, чи на ангельський спелінг, того не важне, ґрунт, жи сам Лис ніяк не сковає си і до особи відповідно пасує.

Або — Вовчук.

Ек го пишеш, так го маеш! Аж просить си до вершика:

„З того болю, з того горя,
Всі три саламахи з'їв“...

Патрійота правдивий! Лише біда, жи поки тот „саламахи“ з'їв, то перше мусів їх собі сам написати і то в ружніх казетах.

А возміт — Драган.

У тім файнім імені особа сприяно си сковає і тра відчитувати — Дракон. Правдивий смок, жи йому жадна піка свєтоюрська не даст ради.

Ек ми при „Свободі“, то ще є Кравців.

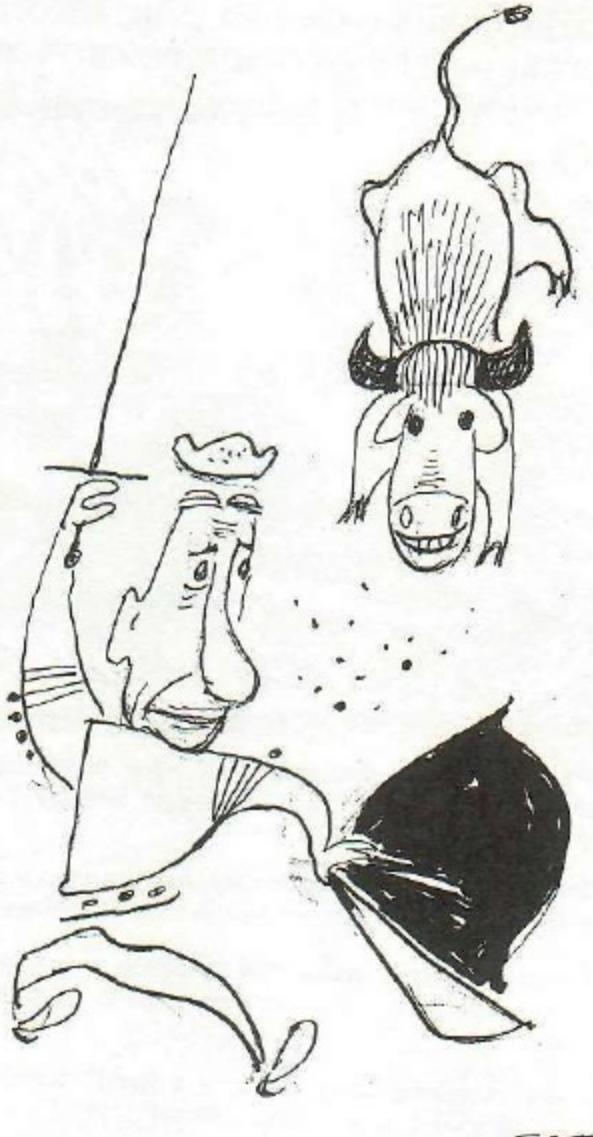
Трохи пише, а трохи крає, аби дес інакше наліпити: чи то в анциклопедії, чи у календарі.

Або — Сосновський.

Тот ек напише, то добавит відповідного сосу до куждого артикулу. Декому tot сос смакує, а декому не плявде і дуже си скривит.

Ще є Криницький.
Тото означає, жи він tot і фай-

Леонід Полтава виїхав до Єспанії на нову працю.

З доброю практикою у "Свободі"...

Звідки йдем, то йдем
В "Діядем" зайдем!
Не довго треба ходити:
Просто з "Лиса Микити"!

Вже тепер можете порадувати Ваше око винставкою вибагливих весняних строїв у цій популярній між сами та чужинцями українській галантерійній крамниці і першорядній майстерні елегантних жіночих і чоловічих одягів

Марії і Володимира Заклинських
"DIADEM", 142 Second Ave., N.Y. City

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER
25775 W. 8 MILE at BEECH RD. DETROIT, MICH. 48240
ВСІКА ОБСЛУГА І НАПРАВА АВТО

Phones KE 1-1303,

В. КУКУРБА

менеджер

Винаймаємо траки і трайлери на цілу

Америку і Канаду.

Однією українська фірма на стейт Мічиган.

лятони лише і пише, ек би черпав з екої криниці бездонної.

Або — Падох.
Тот не впаде, не бійте си!

А — старий Слободян!
Йому ек іпали метрику, то помилили си ино на одну букву;
мало бути Свободяи.

Але ходім тиж до „Америки“,
аби си не кривдували.

Тут тра доброго штудеранта,
аби си візнав, бо там не дурно
сидит Білинський. Всьо повіблює так, жи не розпізнати.

У Шанковського лишен "ша" си рахує. Він сам з Дулібів,
а там за першої війни були ружні шанци. викопані, то він хлопчиком по них бігав і бавився у війну. Тепер тото саме робит в „Америці“.

Ще возміт — Лев з Ентешу.
Так си пише і так вігладає.

Або — Галан!

Галантний пан, навит нема що казати.

Чи Костюк зі „Слова“. Чому Костюк? Бо не одному став кістков у горлі...

Лисяк Олег.
Тиж кавалок Лиса! Не?

Директор Квас з „Союзівки“. Адіт, цалу зиму квас си в огірки і капусту, аби у сезоні не купувати у жидів.

Або з Гантеру Кобзяр.
Тот гостям фурт „крутит гітару“, а жи в нас не було гітарів, ено кобзи, то мож сказати, жи „крутит кобзу“.

Чи — Островерха.
Колис то брав усьо на острі, на „байнет-авф“! Тотер, хоч байнет минув си, то ек мав би си називати? Туповерха?

Або з „Нашого Життя“ — Стваросольська.
Ек з нев говорити, то здає си, жи вонанич, ено на самім розсілі слова вігодовала.

Нижанківський? Тот у певчий буді не сидит, бо має мешину

не, і має кухню, а коло кухні є ніжка. Там він пише ружні вершки. Тото всьо.

Мілянич, бо фурт буде екіс проекта, жи на них нарід мав би заробити міліони.

Душник. Фурт екіс справу душит і душит, і вже не одну задусив.

Лаврінські Юрко і Ірена. Заміст спати на метираці, спочивають собі на лаврох і ніч о собі знати не дають.

Лапічак, тот з Чікага. Фурт щось понаписує, як „дапай злондя!“ Злапав не злапав, злодій не злодій, але рахує си, жи має власну газету.

Лопатинський — ек щос розказує, то так віложит, ек на лопаті.

Несторович, ек тот давній Нестор Літописець, тиж пише, що сі діє у широкім Дітройті. Не лише літом, але і в зимі.

Лепкалюк, бо тот гуцул фурт дес прилине.

Черешньовский. Ек віробіт щось вожиком на черешни, то вартое подивити си.

Колодчин, бо йому тамтой Уїака фурт екіс колоду підкине і він мусить перескачувати.

Клюфас — бо він ек клюска. Хіба не?

Титла, бо малое титли на книшках і на календарі.

Так мож би писати і писати без кінца, але мушу си повстримати. У тім всім лишен одно мені на дає спокою: чому Комаринський називає си комаринський?

Статура поважна, жи більше пасувала би до малого слоні, ек до комара, хоч би еного великого.

У тім є захований екіс національний сикрет!..

Уши зозула

З ДІЯЛЬНОСТИ УККА

Сплю я і сниться мені, ніби я на засіданні УККА сиджу. Прокидаюсь — а я й справді сиджу на засіданні УККА.

ЗАХОДОМ ВИДАВНИЦТВА „ЛІС МІКИТА“
ДРУКУЄТЬСЯ І НЕЗАБАРОМ ПОЯВИТЬСЯ

ЕДВАРДА КОЗАКА

БАГАТО
ІЛЮСТРОВАНА

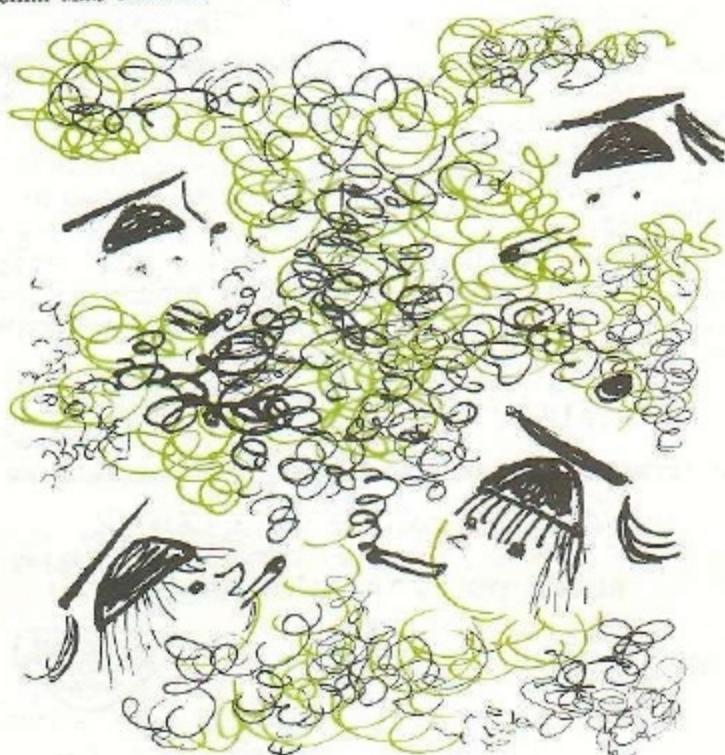
В Гарварді тепер говорять: „Ще один таиній турколог, як Пріцак, і Російські Студії, прилучать до Катедри Україно-занавства!“

Правовірні бандерівці-стецьківці називають журнал „Клич Нації“ — „Руде Право“ Братів Рудих з Філадельфії...

Микола Понеділок купив собі телевізор з розпуки, що в друкарні „Свободи“ застягла його книжка „Ох, рятуйте мою душу!“

Колись говорили: „Іде, як кров з носа!“ Тепер говорять: „Іде, як збірка на Ювілейний Фонд!“

Запитання в справі формальний: „Коли настане замірення між нашими мірянами?“

ПІСЛЯ ГРАДУАЦІЇ...

ВИНА І КАРА
(Замість репортажу)

В метрополітальному Народному Домі відбувалася громадська нарада в справі гідного відзначення 40-літньої річниці Великого Голода.

Як звичайно, піднесеним і драматичним голосом, і доволі довго, промовляв голова Об'єднаного Комітету, пан меценас Г-ч.

— Ми мусимо вилпровадити перед будинок ОН тисячу маніфестантів, щоб світ нарешті довідався і почув страшну правду про нечуваний в світі геноцид...

І т.д. і т.д.

Починається дискусія. Перший, як звичайно, забирає слово знаний гуцул з Коломиї, пан Григорій:

— Я маю насамперед запитання до пана меценаса...

Прошу.

— Чому пан меценас хочеть вилпровадити під будинок ОН тільки тисячу маніфестантів? А панове, берім собі приклад з жидів тисяччи не ласка?.. Пані і дів! Як жиди протестували, то повели під советську амбасаду чотири тисячі народу, а попереду їх маршуvalо сорок жидівських рабінів! Я питаюся вас, пані і панове: а де наші рабіні? Чому вони не тримають з нами, з народом?!

Власне в цьому місці предсідник зборів відобрал панові Григорієві слово...

А знаєте — за що?..

За те, що образив завідуючих нашою парафією оо. Василіян, прирівнюючи їх до жидівських рабінів!

Тепер народ заходить в голову, яку кару чи покуту дістане гуцул з Коломиї за свій тяжкий прогріх?

Може заборонять йому, вічному промовцеві, двигати тяжку комбатантську фану на всіх метрополітальних маніфестаціях?..

Учасник

ПОРУКА

— Друже, якщо ти поручиш за мене, то банк дасть мені позичку.

— Краще нехай банк за тебе поручить, а я тобі дам позичку.

“THE FOX”
4933 Larkins
Detroit, Michigan 48210
Tel.: VI 2-7476

твої передплати в ЗДА і Канаді
ти передплата — Дол. 5.00

Editor Edward Kozak